

niet zou verlaten hebben, alvorens alle laden te sluiten en de sleutels in zijn zak te steken, zooals steeds de gewoonte was, dus het moest dien eigen morgen gebeurd zijn. Wat was hij opeens verlegen geworden toen het ter sprake kwam! Ach! de schijn was vreeselijk tegen hem; de schijn bleef op hem rusten, en toch? Alle dagen weer had hij het zich zelf moeten opdringen: „Joost is schuldig!”

En al had de jonge man schuld bekend, waarschijnlijk had hij hem, met een vaderlijke vermaning vergiffenis geschonken en weer in genade aangenomen. Maar dit gebeurde niet; integendeel, zijn brief getuigde noch van berouw, noch van schuldbesef en dat bracht zijn patroon nog meer in verwarring. Ach, als hij het toch eens niet gedaan had? Hoe kwellend was die twijfel! Maar wie anders kon het gedaan hebben?

Hoe akelig waren hem die onaangename beslommeringen geweest, nu hij in deze stemming weer zelf de zaken moest besturen, die hij reeds zoo lang geheel aan Joost had overgelaten? Het was een uitkomst voor hem geweest toen broer Albert, die hem bij deze treurige ondervinding op zijn manier veel deelneming had getoond, hem iemand aan de hand deed, die, naar hij meende, ten volle geschikt was om Winckel te vervangen. En nu zat daar op het krukje van Joost sedert eenige dagen een geelbleek schuchter mannetje, dat hem, hoe hij ook zijn best deed, aan dat vreemde gezicht te gewennen, al sprak hij er met niemand over, nog steeds een doorn in het oog was. Hij vond de opschrikkerige beleefdheid en overdrevene gedienschtigheid van dat wezen onuitstaanbaar en miste den stillen bedaarden Joost in alles.

In den hoek der coupé gezeten, met een ongewonen trek van wrevel op zijn eertijds zoo vriendelijk gelaat, zat hij in ernstige gedachten verzonken, terwijl Albert, die in zeer opgewekte stemming verkeerde, het gesprek gaande hield en toen dit niet vlotte, de onmogelijkste pogingen deed om hem aan het praten te krijgen.

„Wat scheelt er toch aan Alex?” vroeg de laatste eindelijk. „Zeg toch eens een woord. Me dunkt, je moet het wel plezierig vinden, dat je vrouw zooveel beter is en je nu weer een gezelliger leven krijgt?”

„Dat doe ik ook!”

„Zoo! Nu, daar merk ik niet veel van; je bent zoo stil en stuursch, dat ik er niets van begrijp.”

„Daar kan ik niets tegen doen. Het is natuurlijk, dat ik nu niet gerust van huis ga!”

„Welnu komaan! Je kunt toch Walters wel vertrouwen; hij is zoo dankbaar met zijn betrekking, dat hij niet weet wat hij doen zal om je gunst en vertrouwen te winnen. Ik sta bepaald voor hem in; ik heb immers voldoende naar hem geïnformeerd!”

Alexander zuchtte. „Ik vertrouw niemand meer dan mezelf.” sprak hij.

„Wel, wel. Hoe vreeselijk zwartgallig! Je valt ook van het eene uiterste in het andere.”

„Jij ook, dunkt me. Je loopt nu over alles even losjes heen, terwijl je vroeger...